

BISERICA A ALES LEGEA ÎN LOCUL HARULUI

....Uneori oamenii nu înțeleg, dacă ungera nu este asupra lor.

Mă bucur să fiu aici în seara aceasta, împreună cu voi toți și cu păstorul vostru iubit, fratele Sullivan, ca să vorbim despre Cuvânt și să ne rugăm împreună.

Mulți predicatori și păstori m-au rugat să merg în bisericile lor, dar n-am mai făcut nici o pauză de la Crăciun, și mă simt foarte obosit. Am nevoie de o săptămână de odihnă deoarece sunt epuizat.

Înainte de a veni aici, am fost la un șir de adunări și s-a întâmplat să primesc și 30 de vedenii într-o seară. Nimeni nu va ști vreodată ce înseamnă aceasta. E o taină între mine și Dumnezeu, pe care o voi lua cu mine în mormânt. Nu pot să vă explic. Este imposibil, dar gândiți-vă la următorul lucru: Domnul Isus a avut o vedenie, apoi a zis:

„Am simțit că din Mine a ieșit o putere.” (Luca 8.46). A spus aceasta după ce se atinsese de El o femeie. Cum va fi atunci cu un păcătos salvat prin har? Dar noi am primit o făgăduință: *„Cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari, pentru că Eu Mă duc la Tatăl.”* (Ioan 14.12).

Nora mea a fost într-o călătorie de opt săptămâni pe la adunări, și a trebuit să stea trei sau patru zile în pat ca să își revină. Și băieții sunt epuizați.

Ajungeam acasă și nici nu apucam să-mi desfac valizele pe jumătate, că trebuia să plec iarăși.

Voi spuneți că este obositor să vii la adunare, să asculți predica, să te duci acasă să dormi (până a doua zi la prânz, dacă vrei), și apoi, seara să vii iar la adunare. Dar, luați odată pe umerii voștri responsabilitatea de a ține o adunare și de a răspunde pentru toate lucrurile pe care le spuneți;

veniți și propovăduiți. Știința spune că pentru organismul nostru, 20 de minute de propovăduire sub ungera Duhului Sfânt echivalează cu opt ore de muncă grea.

Uneori propovăduiesc o oră și jumătate, sau două, și pe lângă asta mai sunt și vedeniile. Unele vedenii mă solicită mai mult decât ar face-o trei zile de propovăduire a Cuvântului. Dar să primești 30 de vedenii într-o singură seară? Este o mare minune că Domnul mă mai ține în viață. Și să știți că numai pentru voi o face.

Câți dintre voi au auzit de fratele Raymond Rickey? Nu ați auzit? Într-una din serile trecute, pe când mă aflam la Los Angeles, a îngenuncheat lângă mine și s-a rugat...

.....Aceasta i-a pricinuit mult rău. A crezut că rezistă și a doua oară, așa că s-a întors și a pornit o trezire, dar aceasta l-a dus la o epuizare nervoasă. A ajuns într-o stare deplorabilă. Este un frate tare bun. Când ne-am întâlnit, a venit la mine, a îngenuncheat și a încercat să-mi spună ceva. Am înțeles foarte greu ce vrea să spună: „Frate Branham, nu mai pot continua așa. Oprește-te, căci altfel în scurt timp vei ajunge ca mine.”

Eu cred că râvna ne ucide rațiunea și mergem înainte cu credința că Domnul va purta de grijă.

Mă bucur că-i văd în această seară pe unii dintre prietenii mei. Secretarul meu, fratele Maguire și soția lui...

..... Mă bucur să-i avem printre noi. Iată-i și pe cei doi frați din Kentucky – nu-mi amintesc numele lor. De fapt, cred că sunteți din Arkansas, nu-i așa?

Îl văd și pe fratele Dauch din Ohio, împreună cu soția lui. Sunt foarte fericit să vă văd pe toți în această seară.....Ne bucurăm că a venit și el din însorita Georgia. Cineva l-a întrebat: „Ce mai faci?” iar el a răspuns: „Îngheț!”

Unde ești, frate Welch? Nu te văd. Ia te uită! Erai chiar aici, sub nasul nostru.

Iată-o și pe sora Evans. O, sunt o mulțime de frați din Georgia. Ne bucurăm să vă avem printre noi.

Domnul să-l binecuvânteze pe fratele Sullivan, pentru că ne-a invitat pe toți. El suportă toate cheltuielile.

Din câte am înțeles, fratele Sullivan ne va părăsi în curând. Voi pierde un om deosebit, un om care se oferă să suporte toate cheltuielile, pentru ca voi să veniți aici, ceea ce arată ce mult vă iubește. Dacă nu ar avea dragoste de oameni, n-ar putea face acest lucru. Așa este. Fratele Sullivan este un adevărat slujitor al lui Dumnezeu, iar eu îl respect din toată inima.

Un om de valoare este un om care știe să renunțe la toate și să trăiască pentru Dumnezeu. Pe drumul Ierihonului este loc numai pentru doi: Isus și tu. Nici mai mulți nici mai puțini, ci doar doi, iar noi trebuie să umblăm pe această cale îngustă. Orice om care a făcut vreodată ceva pentru Dumnezeu, a trebuit să umble pe această cale.

De-a lungul vremii, acești oameni au fost osândiți, surghiuniți și alungați, iar noi suntem la fel ca ei. Trebuie să umblăm singuri pe această cale. Totuși, nu vom fi singuri, deoarece Domnul va fi întotdeauna cu noi.

Suntem foarte recunoscători celor care ne-au îngăduit să ținem adunarea în această sală. Dacă vreunul dintre ei mă ascultă acum, să știe că apreciem foarte mult bunătatea lor. Domnul să îi binecuvânteze. Sala aparține armatei Statelor Unite și rugăciunea noastră este ca Dumnezeu să îi binecuvânteze și să îi ajute.

După cum știm, ei lucrează la un program de apărare aeriană împotriva forțelor armate ale altor țări.

Fraților, există un singur program de apărare la care ar trebui să lucrăm din leagăn până la mormânt, cu privirea ațintită la cruce, căci apărarea noastră este la cruce.

Dacă fiecare soldat al Statelor Unite și-ar preda viața în mâinile Domnului, dacă ar cădea cu fața la pământ și s-ar ruga, ați putea renunța liniștiți la toate rachetele și proiectilele voastre. Sigur că da, deoarece atunci vom fi atât de bine apărați încât oricine, oricare națiune de sub

soare s-ar teme de noi.

În ultimul timp am vorbit despre ce înseamnă că în zilele din urmă va fi iarăși ca pe vremea Sodomei. De asemenea, am spus că pe vremea aceea Israelul nu avea necazuri cu celelalte popoare. Toți se temeau de ei pentru că se încredeau în Domnul.

Cred că mă auziți bine, nu-i așa? Se aude bine în spate? Cred că se aude un ecou. Să vedem dacă se poate face ceva. E mai bine acum? Se aude mai bine în spate? Nimeni nu spune nimic. Se aude mai bine? În ordine. Să-l lăsăm așa.

Acum vreau să trecem imediat la Cuvânt. Aseară v-am ținut până seara târziu la biserica fratelui Sullivan. M-am bucurat foarte mult de mesajul deosebit pe care mi l-a dat Domnul, despre „Sunetul nedeslușit.”

Am vorbit despre foarte multe sunete nedeslușite care se aud în zilele noastre, iar apoi am discutat despre un sunet care este deslușit. (Mulțumesc, frate Gene. Cred că este mai bine acum). Așadar, am văzut că există un sunet deslușit și acesta este glasul Evangheliei. Am văzut că Evanghelia nu vine numai prin Cuvânt, ci și prin puterea și manifestarea Duhului. Sunetul care s-a auzit în ziua cincizecimii, ca vâjâitul unui vânt puternic, purta în el certitudinea că oamenii primiseră Viața.

Mă auziți mai bine dacă stau mai departe de microfon? Bine. Încerc să fac așa cum făcea Paul Rader. Câți dintre voi l-ați văzut vreodată? Eu râdeam de el, deoarece se dădea în spate, își ridica pantalonii și apoi se ridica cu mâinile ridicate. El obișnuia să stea departe de microfon.

I-am văzut în sală pe fratele și sora Collins.

Unii oameni nu cred că Dumnezeu dă botezul cu Duhul Sfânt și predicatorilor metodiști, dar iată că avem printre noi un predicator metodist din Kentucky, care a primit botezul cu Duhul Sfânt și care acum este un slujitor smerit al lui Dumnezeu. Ne bucurăm că Duhul Sfânt este pentru oricine dorește să-L primească. Oricine dorește să se apropie de Dumnezeu, poate primi Duhul Sfânt. Da, domnilor. Acest lucru este valabil pentru metodiști, baptiști, prezbiterieni, luterani, catolici, evrei, protestanți, galbeni, albi, negri, etc. Duhul Sfânt este pentru toți oamenii.

Acum, aș dori să ne plecăm capetele și să ne rugăm câteva clipe. Dar, înainte de a ne ruga, dacă aveți vreo cerere deosebită, păstrați-o în inima voastră și mărturisiți acest lucru ridicând mâinile către Dumnezeu. Domnul să vă binecuvânteze și să vă dea tuturor ceea ce ați cerut.

Tatăl nostru care ești în ceruri, ne apropiem de tronul Tău de har. Nu venim la tronul Tău de dreptate, pentru că nu am putea sta în picioare înaintea lui și nu-Ți cerem dreptate pentru că atunci am fi pierduți, ci Îți cerem har, și venim înaintea Ta pentru că avem făgăduința că vom primi ceea ce Îți cerem, dacă venim siguri pe noi, fără să ne îndoim, și cerem în Numele Domnului Isus Hristos, pentru că este scris: *„Orice faceți cu cuvântul sau cu fapta, să faceți totul în Numele Domnului Isus.”* (Coloseni 3.17).

El însuși a zis, pe când era încă pe pământ:

„Orice veți cere în Numele Meu, voi face.” (Ioan 14.13). Noi suntem siguri că vom primi tot ceea ce vom cere, pentru că credem din toată inima și în Numele Lui Isus cerem har, îndurare și curajul de a ne preda în mâna Ta, Doamne, ca să poți turna în inimile noastre Duhul Tău cel Sfânt, de care avem atâta nevoie.

Dă credință celor care au ridicat mâinile și mie, care sunt unul dintre ei, pentru că credem din toată inima că ne vei asculta și ne vei da ce Ți-am cerut. Încredințăm această lucrare în brațul Tău și ne predăm Ție, ca să faci cu noi ce vei găsi de cuviință.

Acum ne apropiem de Cuvântul Tău și Te rugăm, Doamne, trimite Duhul Sfânt să ungă Cuvântul acesta și să-L însămânțăm în inima fiecăruia dintre noi, căci Te rugăm aceasta în Numele lui Isus. Amin.

Unii dintre voi obișnuiesc să-și noteze versetele. În seara aceasta, vă rog să deschideți Biblia împreună cu mine, la **Deuteronom 2.3:**

„Vă ajunge de când ocoliți muntele acesta. Întoarceți-vă spre miază-noapte.”

Îmi place să vorbesc despre Vechiul Testament, pentru că el este o umbră a celui Nou. Pornind de la acest verset sfânt (după cum întreg Cuvântul lui Dumnezeu este sfânt) aș dori să trasez o paralelă între Vechiul și Noul

Testament, între zilele din vechime și zilele noastre.

Atunci când copiii lui Israel cântau, strigau și dansau în Duhul, de cealaltă parte a Mării Roșii, dacă le-ar fi spus cineva că aveau să mai treacă 40 de ani până când vor ajunge în țara promisă, cu siguranță nu ar fi crezut. Tocmai scăpaseră de necaz și de prigoană. Dumnezeu îi izbăvise și îi trecuse de cealaltă parte a mării, și mai aveau în față doar o călătorie de câteva zile până să intre în țara făgăduită. Totuși, necredința lor i-a ținut departe de aceasta timp de 40 de ani.

Și părinții noștri au trecut prin aceeași situație în urmă cu 40 de ani, sau mai puțin.

Israel trecuse printr-o mare trezire și se afla în drum spre țara făgăduită, pe care Dumnezeu jurase lui Avraam că le-o va da. Dumnezeu Își împlinise până atunci toate făgăduințele și numai un drum de câteva ore îi mai despărțea de țara în care curgea lapte și miere. Măsurați pe hartă. Cred că și mie mi-ar fi luat mai puțin de cinci zile ca să ajung de la Marea Roșie până în Palestina. Distanța era mică, totuși, din pricina necredinței lor, au avut nevoie de încă 40 de ani ca să parcurgă drumul prin pustie.

Aici este o chestiune foarte importantă la care ar trebui să ne oprim puțin. Ei nu se gândeau că-i așteaptă apele de la Mara, pustia Sin, Muntele Sinai, sau Cades-Barnea, unde s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu. Unsprezece zile îi despărțeau de Cades, dar nu puteau să creadă aceasta, pentru că văzuseră foarte multe semne și minuni întâmplându-se sub ochii lor. Erau siguri că se aflau în voia lui Dumnezeu, la fel cum au fost și părinții noștri, în urmă cu câțiva ani. Acolo au greșit ei și greșeala le-a fost fatală.

Cea mai mare greșală pe care a făcut-o Israel vreodată, a fost că au refuzat harul și au ales legea. Ei au făcut această greșală fatală în Exod 19. Legământul pe care îl făcuse Dumnezeu cu Avraam era desăvârșit, iar harul le dădea un proroc, un izbăvitor, un miel de jertfă; le dădea cea mai mare trezire pe care au avut-o vreodată. Totuși, ei n-au fost mulțumiți cu atât. Voiau ceva în legătură cu care să se poată certa, voiau un loc în care să intre și să facă ceea ce voiau ei.

La fel este și astăzi, și la fel a fost și acum 40 de ani cu părinții noștri penticostali. Harul le-a adus o mare lucrare, i-a scos din lume și din

haosul în care se aflau, i-a scos din organizații și din denominații. Le-a dat cea mai mare trezire pe care au văzut-o vreodată și i-a umplut de Duhul Sfânt. Cântau, dansau în Duhul, se simțeau minunat și habar n-aveau că în toți acești ani s-au ținut departe de împlinirea deplină a făgăduinței.

Cum a fost Israelul firesc, așa este și Israelul duhovnicesc. Și noi suntem copii ai lui Israel, pentru că suntem sămânța lui Avraam. Iudeu nu este acela care este după trup, ci acela care este după Duh:

„Dacă ați murit în Hristos, sunteți sămânța lui Avraam, moștenitori prin făgăduință.” (Galateni 3.29). Avraam nu era iudeu, ci era dintre neamuri – din țara caldeenilor, cetatea Ur. Fără discuție, Avraam era dintre neamuri.

Israelii au călătorit atâta vreme prin pustie pentru că nu s-au mulțumit cu ceea ce le dăduse Dumnezeu și au vrut să mai adauge și ei câte ceva.

Aici greșim și noi întotdeauna când vrem să adăugăm câte ceva la ceea ce a făcut sau a zis Dumnezeu. Nu trebuie să facem aceasta!

De două mii de ani, oamenii tot încearcă să pună câte un cuvânt la rugăciunea Domnului, ca să o facă mai frumoasă, sau să scoată câte un cuvânt de aici, de colo, ca să sune mai bine. Dar nu puteți face aceasta, pentru că Dumnezeu a spus un Cuvânt și acesta este desăvârșit, iar dacă încercați să adăugați ceva la un lucru desăvârșit, înseamnă că ceva nu este în ordine cu voi. Și orice face Dumnezeu este desăvârșit.

El nu are nevoie de ajutorul nostru, pentru că este Dumnezeu. Voi spuneți: „Bine, dar are nevoie de oameni care să propovăduiască Cuvântul!” Să nu uitați însă că Ioan Botezătorul a spus: *„Dumnezeu din pietrele acestea poate să ridice fiii lui Avraam.”* (Matei 3.9). Nu are nevoie de noi, pentru că El este Dumnezeu; El este Creatorul și poate să facă tot ce vrea.

Dumnezeu le-a dat Israelitelor mielul pascal, le-a dat mana din cer ca hrană pentru călătorie, le-a dat apă din stâncă atunci când erau însetați și le-a dat șarpele de aramă ca să-i vindece când erau bolnavi. Dar cu toate

acestea, ei au ales legea. Au vrut experiență teologică, ca să se poată certa; să se organizeze și ca să se dezbine între ei.

Exact același lucru s-a întâmplat și cu părinții noștri pentecostali, cu vreo 40 de ani în urmă. Dumnezeu a chemat un bărbat din California – un negru ce privea ciocuș – și i-a dat experiența botezului cu Duhul Sfânt. Așa s-a născut misiunea „Azusa Street”, iar de acolo, lucrarea s-a întins și a cuprins toată țara și apoi țară după țară, până când focul pentecostal s-a întins în toată lumea. Ce binecuvântări minunate le-a dat Dumnezeu prin harul Său!

Mulți dintre ei nu știau nici să-și scrie numele. Veneau la biserică îmbrăcați în zdrențe. Femeile culegeau porumb, îl pisau zdrobindu-l cu bolovani ca să-și hrănească copiii, și pentru ca bărbații lor să poată merge să propovăduiască Evanghelia. Oamenii îi batjocoreau, îi numeau „holly-rollers”, își băteau joc de ei, îi aruncau în închisori sau în case de nebuni, crezând că și-au pierdut mințile.

Dumnezeu le-a dat una dintre cele mai mari treziri pe care avea să le vadă această țară. N-a existat niciodată o trezire ca trezirea pentecostală. De-a lungul timpului s-au ridicat reformatori, ca: Wesley, Spurgeon, Calvin, Knox și alții, dar nici unul dintre ei nu a reușit să stârnească o trezire ca trezirea pentecostală. Aceasta a fost cea mai mare lucrare care a zguduit pământul, din ziua când S-a revărsat Duhul Sfânt la Cincizecime și până în zilele noastre.

Anul trecut, Biserica Pentecostală a înregistrat mai mulți convertiți decât toate celelalte la un loc. Cred că l-ați auzit pe Billy Graham vorbind despre aceasta. Este ceva ce nu putem ignora.

Dar unde au greșit ei? Ca și Israelul, n-au putut să meargă pe calea pe care îi călăuzea Duhul, ci s-au apucat să adauge ceva, primind astfel printre ei flagelul necredinței.

Dacă israeliții ar fi putut merge pe calea pe care îi conducea Domnul, în mai puțin de două săptămâni ar fi fost în țara făgăduită. Dar ei au preferat niște surogate (înlocuitori).

Dacă Biserica Pentecostală s-ar fi dus înainte cu Duhul, așa cum le

poruncise Domnul care a dovedit că era cu ei, astăzi am fi trăit în mia de ani. Dar ei au fost la fel ca Israelul și au procedat la fel ca el, pentru că așa spune în Corinteni: „nouă ni s-a întâmplat la fel ca lor”.

Cum a început totul? Oamenii n-au mai vrut să fie călăuziți de Duhul, ca un grup de credincioși, ci au vrut să-și agațe de ei un nume, au vrut să întemeieze o organizație.

Astfel, s-au organizat. Cineva primise descoperirea că oamenii trebuie să fie botezați în Numele lui Isus și nu în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt. Dar ce s-a întâmplat? Sfatul bătrânilor s-a organizat și și-a luat numele de „Adunarea lui Dumnezeu”. Ce s-a întâmplat cu „Numele lui Isus”? Oamenii și-au făcut tot felul de organizații, cu tot felul de nume. S-au despărțit și și-au format grupări diferite din cauză că unii credeau că Isus va veni călare pe un cal alb, iar alții credeau că va veni pe un nor alb. Aici ați greșit voi. Aici ați păcătuit amarnic. De ce n-ați lăsat lucrurile așa cum erau? Credeți că Numele lui Isus nu era bun? Credeți că lucrurile primite nu erau suficiente pentru voi?

Isus a spus: *„Orice răsad pe care nu l-a sădit Tatăl Meu cel ceresc, va fi smuls din rădăcină.”* (Matei 15.13). Orice lucru care nu vine de la Dumnezeu, va fi nimicit, dar cine va putea să oprească lucrurile care vin de la El? Stați liniștiți și lăsați-L pe Dumnezeu să conducă!

Dar oamenii au ținut neapărat să se organizeze. S-au certat între ei, s-au dezbinat, s-au despărțit în grupuri și grupulețe: unitarieni, trinitarieni și așa mai departe, spunând: „Biserica noastră este cea mai mare. Noi suntem majoritatea. Noi avem cei mai buni predicatori. Noi avem cei mai mulți bani. Noi am trimis cei mai mulți misionari.”

Adevărul este că nici noi n-ar trebui să fim împărțiți în mai multe grupulețe, ci ar trebui să fim uniți în nădejde, în învățătură și în dragostea de oameni. Da, dragostea de oameni.

„Înainte la luptă, ostași creștini!

Înainte, cu crucea lui Isus!

Nu cu vreo organizație.”

Dar întotdeauna omul a vrut să adauge câte ceva și din partea lui; întotdeauna a vrut să facă ceva ce a considerat el că este bine. Așa s-a întâmplat atunci când israeliții s-au hotărât să ceară un împărat, care să-i conducă, deși împăratul lor era Dumnezeu.

Întotdeauna, El a vrut să fie totul în toți pentru poporul Său, dar oamenii nu pot sta liniștiți. Trebuie să se amestece neapărat în lucrarea Domnului.

Neapărat, trebuie să avem episcopi și doctori în teologie; trebuie să avem diplome și titluri, ca să-i putem privi pe ceilalți frați de sus. Aceasta este o urâciune și oriunde se găsește urâciunea, găsești și necredința alături de ea, pentru că Biblia spune:

„Cum puteți crede voi, care umblați după slava pe care v-o dați unii altora?” (Ioan 5.44).

Cum puteți crede voi, care spuneți: „Vai! A venit episcopul! Să mergem repede să-l ascultăm! A venit prezbiterul! Trebuie să mergem să-l ascultăm! ”

Nu poți să umbli după un scaun înalt în organizație și totuși să ai credință în Dumnezeu, ci este nevoie să vinzi tot ce ai și să te încrezi în El. Cu aceasta a început mișcarea pentecostală, și chiar asta a făcut din voi pentecostali. (În limba engleză cuvântul „pentecostal” vine de la cuvântul „cincizecime”).

„Biserica” înseamnă **„cei chemați afară”**. Israelul a fost chemat afară, la fel cum au fost chemați și pentecostalii, și puși deoparte. Israelul a fost biserica lui Dumnezeu, după cum și pentecostalii au fost biserica lui Dumnezeu - atâta timp cât au rămas afară, despărțiți de această lume.

Însă voi vreți să vă purtați ca toți ceilalți; vreți să faceți lucrurile pe care le fac ei și vreți să fiți asemenea lor.

Când Israelul a cerut un împărat, bătrânul proroc Samuel i-a chemat și le-a zis cam așa:

„De ce vreți să fiți ca filistenii? De ce vreți să fiți ca celelalte

neamuri din lume? Ei își au împărații lor, dar Împăratul vostru este Domnul.”

Orice proroc adevărat v-ar spune acest lucru, v-ar spune cum să-L urmați pe Domnul și să nu priviți în altă parte; L-ar lăsa pe El să vă conducă în toate lucrurile.

Așadar, copiii lui Israel voiau să fie la fel ca neamurile. Atunci bătrânul Samuel s-a ridicat și le-a zis: „*Dumnezeu este Împăratul vostru.*” (1 Samuel 12.12).

Dumnezeu este și Împăratul nostru, de aceea, nu vă luați după oamenii din lume, ci lăsați-i să meargă în căile lor, dacă așa le place. Dacă ei vor episcopi și predicatori foarte bine educați, dacă vor moda de la Hollywood, n-au decât s-o aibă, dar aceasta nu e pentru copiii lui Dumnezeu, ci Călăuza noastră duhovnicească, Căpetenia noastră, este Duhul Sfânt. Voi nu aveți nevoie de aceste lucruri. Dacă ei le vor, lăsați-i în pace, dar ele nu sunt pentru voi.

Observați ce s-a întâmplat. Samuel le-a zis israeliților: „*Dumnezeu m-a trimis să fiu prorocul vostru. V-am spus eu vreodată ceva în Numele Domnului și nu s-a întâmplat?*” Gândiți-vă la aceasta. „*Am cerut vreodată ceva de la voi?*”

Am primit o scrisoare de la un frate din Arizona, care mi-a spus că o mare personalitate religioasă a ținut acolo o adunare, la o biserică puțin mai mare decât aceasta de aici. Ca să-l aibă pe predicatorul acela în mijlocul lor, oamenii de acolo au fost nevoiți să plătească șase mii de dolari. Gândiți-vă, fraților, ce s-ar fi putut face cu acei șase mii de dolari. Da, există frați care propovăduiesc Evanghelia și nu au nici pantofi în picioare, în timp ce alții cheltuiesc milioane de dolari ca să își ridice biserici mari și strălucitoare.

Nu vorbesc despre cineva anume, ci la modul general. Am aflat de curând că o mare organizație a alocat între trei și șase milioane de dolari pentru construirea unei clădiri pentru birouri, în timp ce misionarii noștri nu au ce mânca.

Dacă propovăduim că Hristos vine în curând, ce rost mai au toate acestea? Eu nu pot pricepe, oameni buni.. e dincolo de capacitatea mea de

înțelegere. Viața pe care o trăiți, arată exact ce este în inima voastră. Isus a zis: „*Norodul acesta se apropie de Mine cu gura și Mă cinstește cu buzele, dar inima lui e departe de Mine.*” (Matei 15.8). Faptele voastre vorbesc mai tare decât cuvintele. De ce mai spuneți că venirea lui Isus este aproape dacă faceți astfel de lucruri? Nu mai este timp pentru așa ceva!

Samuel le-a spus: „*Spuneți-mi când v-am prorocit ceva în Numele Domnului și nu s-a întâmplat?*”

„Tot ce ne-ai spus s-a întâmplat întocmai”, i-au răspuns ei.”

„Am cerut eu vreodată bani de la voi?”

„Nu”.

„Dacă vă luați după neamuri și vă puneți un împărat, înseamnă că îl alegeți pe acela în locul Domnului.”

Dar ei au spus: „Dacă vom avea un împărat vom fi și noi ca celelalte popoare. Lucrurile vor merge mai bine. Vom avea înaintea cui să ne spunem necazurile, vom avea cu cine să vorbim și cine să ne sfătuiască.”

O, frate, dacă ai o viață duhovnicească, atunci Domnul te va sfătui.

Oamenii de astăzi încearcă să înlocuiască pâna și nașterea din nou. Iată ce se întâmplă în zilele noastre. Oamenii nici nu mai pot să conceapă existența nașterii din nou, a botezului cu Duhul Sfânt, dar oare cum ați fi putut ajunge aici fără nașterea firească? Ar fi fost imposibil. Nu există nici o cale de a veni la viață, de a merge, de a fi conștient că ești, fără să treci prin nașterea firească. Este adevărat? Ei bine, același lucru se întâmplă și pe plan duhovnicesc. Dacă nu te naști din nou, habar n-ai despre lucrurile duhovnicești.

Imaginați-vă că un om ar vrea să înceapă o lucrare pentru care are nevoie de mai mulți muncitori, și ar porni în goană spre cimitir. Cineva l-ar întreba:

„Unde alergi?”

„Am de făcut o lucrare deosebită și mă duc să-mi aduc ajutoare.”

„De unde?”

„Din cimitir, căci am văzut foarte multe nume acolo.”

Dar vedeți? Asta este tot. Un nume și atât. Asta s-a ales de penticostali: o grămadă de nume. Așa este. Dar noi avem nevoie de viață, iar într-un cimitir nu găsești viață. Poți să propovăduiești acolo zi și noapte, căci nu vei auzi nici o mișcare.

N-ai rezolva nimic dacă te-ai duce să le spui celor de acolo că vine Domnul, și nici aici, dacă le-ai mărturisi cum a lucrat El în viața ta. Cum ai putea să ajungi la vreun rezultat dacă oamenii aceia sunt morți? Trebuie să te duci undeva unde să găsești viață.

Oamenii au nevoie de nașterea din nou. Biserica trebuie să se întoarcă la adevărurile lui Hristos, la nașterea din nou, la Duhul Sfânt, la adunările de rugăciune care țineau toată noaptea și care îi făcea pe oameni să clocotească pentru lucrarea lui Dumnezeu.

Voi spuneți: „O, eu aparțin de cutare și cutare biserică!”

„Ești creștin?”

„Da, aparțin de biserică cutare.”

Acesta este însă un lucru inventat de oameni, dar eu vreau să înțelegeți altceva, fraților. Stați liniștiți o clipă.

Unii dintre frații din denominațiuni sunt oameni de treabă, nu se ceartă și nu se contrazic cu nimeni. Întocmai ca băiețelul care se spune că mânca un sandvici, iar pisica îi tot dădea târcoale, mieunând. Uitându-se la coada ei, băiețelului i-a venit o idee, așa că s-a ridicat și a pus o piatră pe ea, ceea ce a făcut ca pisica să miaune.

Auzind-o, mama a strigat la băiat:

„Nu mai trage pisica de coadă că vin la tine și-ți trag o bătaie, dacă nu încetezi!”

„Dar nu o trag de coadă, mămico”, a răspuns el. „se trage singură și tot ea țipă.”

Da, o piatră pe Evanghelie, dar noi trebuie s-o punem acolo unde îi este locul.

Greșeala fatală a bisericii a fost atunci când s-a organizat pentru prima dată. Voi spuneți că, prin aceasta, ei au îmbunătățit biserica, dar adevărații credincioși știu că, așa cum a făgăduit Dumnezeu, ce nu a sădit El nu va crește niciodată. Nu vă mai amestecați ci lăsați lucrurile să decurgă în mod natural!

În Exod 19 citim că după toate binecuvântările de care se bucurase Israelul, ei au dorit totuși legea. Voiau să facă ceva concret, să țină zile de Sabat, să împlinească porunci și ordine.

Dacă noi am putea face ceva pentru a ne mântui, harul n-ar avea nici un amestec în asta. Noi împlinim legea ca mulțumire pentru harul pe care ni l-a arătat Dumnezeu împărțindu-ne mântuirea. Așa cum am mai spus de multe ori, motivul pentru care nu mă duc la alte femei, nu este teama că soția mea m-ar părăsi, ci nu o fac pentru că îmi iubesc soția. Asta este. Nu jurământul căsătoriei mă oprește să o fac, ci dragostea pentru ea. Atât dragostea pentru soția mea, cât și dragostea pentru Domnul. Nu o fac de teamă că El mă va trimite în iad, ci pentru că Îl iubesc atât de mult încât nu vreau să-L supăr. Nimic din acest trup nu m-ar putea convinge să o fac, căci Îl iubesc prea mult, și pentru nimic în lume nu aș vrea să-L supăr. Desigur.

Îl iubesc prea mult ca să-L supăr.

Sunt unii oameni - atât bărbați cât și femei - care spun: „În seara aceasta ar trebui să rămân acasă pentru că este un film foarte bun la televizor, dar dacă nu voi merge la biserică, frații vor spune că m-am rătăcit de pe cale.” Da, și veniți la biserică să dormiți pe bancă. Foarte bine ați putea să stați acasă și să urmăriți ceva care vă place mai mult.

Dar atunci când bucuria ta este Domnul, nu mai poți sta acasă când știi că frații se duc la biserică.

Acum patruzeci de ani, biserica era mult mai pregătită pentru venirea Domnului, decât este în seara aceasta. Oamenii trăiau mai aproape de Dumnezeu, iar Duhul Sfânt era în mijlocul lor mai mult decât este astăzi.

De ce s-a schimbat atmosfera în biserică? Pentru că ne-am despărțit unii de alții – fiecare cu ideile lui. Ne-am obișnuit să vorbim unii despre alții: „Sunt o adunătură de coate goale. Nu este nimic de capul lor!”

Fiecare ține cu dinții de doctrina lui, dar pentru Dumnezeu aceasta nu contează nici cât negrul sub unghie. Dacă nu avem dragoste, la ce ne-ar putea folosi cealaltă?

În 1Corinteni 13.2-3, apostolul Pavel ne spune:

„Chiar dacă aș avea darul prorociei, și aș cunoaște toate tainele și toată știința; chiar dacă aș avea toată credința așa încât să mut și munții, și n-aș avea dragoste, nu sunt nimic.

Și dacă mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars, și n-aș avea dragoste, nu îmi folosește la nimic.”

Vedeți voi, atunci când ați început să vă depărtați, ați dat dovadă de necredință și ați pierdut tot ce era mai bun.

„Noi aparținem de gruparea cutare și nu avem nici o legătură cu ceilalți!” Da, și cei pe care ei îi numesc „ceilalți” au același Duh Sfânt ca și ei, vorbesc în limbi ca și ei și, asemenea tuturor, au printre ei și buni și răi.

Dumnezeu dă Duhul Sfânt celor care I se supun. Și cine sunt aceia? Cei care cred în El și Îl primesc fără comentarii.

Da, numai că noi trebuie să simțim neapărat că am făcut ceva. Trebuie să fim ca metodiștii, ca luteranii sau catolicii. Trebuie să ne organizăm și noi – aici a greșit și Martin Luther. De fapt, nu el a pus temelia organizației, așa cum nu a făcut-o nici John Wesley, ci cei care au venit după ei au făcut aceasta. Cei doi au păstrat credința curată, dar după ce ei au plecat, generația următoare a început să se organizeze.

Exact așa au făcut și la începutul lucrării din zilele noastre. Cei dintâi și-au dat seama că ceea ce primiseră era botezul cu Duhul Sfânt și că Dumnezeu lucra în mijlocul lor, așa că au rămas smeriți la picioarele Lui. Însă, când s-a ridicat generația următoare, ei au zis: „Trebuie să ne despărțim

de acești oameni deoarece ei nu au credința adevărată pe care o avem noi. Vom ieși din mijlocul lor și ne vom face separat propria grupare.” Apoi și-au ales unul care să-i conducă și care a început să facă tot felul de compromisuri, exact cum s-a întâmplat și cu Israelul.

După cum vedem în Exod 19, ei au dorit să aibă o lege, au dorit să poată face ceva, au dorit să aibă conducători și fapte mari, dar nu uitați: Dumnezeu este Cel care are grijă de faptele fiecăruia. Dacă vei umbla în har, vei lucra mai mult decât lucrezi acum în aceste societăți feministe și în toate celelalte absurdități care și-au făcut loc în biserică. Unde ați găsit scris în Scriptură despre dineuri organizate pentru a plăti predicatorul? Predicatorul se plătește din zeciuială. Din asta trăiește el, dar voi nu sunteți liniștiți până nu vă amestecați în rânduială, până când nu schimbați lucrurile după cum vă place vouă.

Calea Domnului este dreaptă și, conform acesteia, jertfele și zeciuiele trebuie să meargă la seminția lui Levi, adică la predicatori și păstori.

Dacă toată lumea și-ar plăti zeciuiala, nu ați mai avea nevoie de nici un dineu. Dar voi lăsați zeciuiala deoparte ca s-o înlocuiți cu tot felul de alte lucruri.

Îmi veți spune că zeciuiala era valabilă numai pentru Vechiul Testament. Aș vrea să-mi dovedeți aceasta, dar nu, voi nu puteți dovedi acest lucru prin Cuvântul lui Dumnezeu. Rânduiala zeciuiei este și pentru Noul Testament, pentru că atunci când Dumnezeu dă o poruncă, așa rămâne. Nimeni nu o mai poate schimba.

Așa este și cu sângele. Sunt oameni care spun: „Noi facem cutare și cutare lucru. Avem dogmele noastre și îi educăm pe oameni astfel încât să îl primească pe Hristos.”

Voi luptați însă cu morile de vânt, și ca urmare nu veți ajunge nicăieri. Există o singură cale de a face voia Lui și de a ajunge la Hristos, iar acesta este Sângele. Acesta a fost de la început planul lui Dumnezeu și nu poate fi schimbat. La Hristos nu poți ajunge decât prin sânge. După ce ai

primit sângele, el îți spală toate păcatele și îndepărtează de la tine toate nelegiuirile. Apoi primești Duhul care este în sânge, adică Duhul Sfânt, care face din tine un fiu sau o fiică a lui Dumnezeu.

Începând de atunci, ești o făptură nouă în Hristos, și vei cunoaște aceleași trăiri care erau în mijlocul apostolilor. Vei trăi aceeași viață și vei face aceleași lucrări pe care le-au făcut și ei.

Biblia spune că distanța de la Muntele Sinai la Cades putea fi parcursă în unsprezece zile, iar Israel a făcut marea greșală de a alege propria teologie și satisfacția propriilor fapte.

Cades este locul unde ei au pus la îndoială Cuvântul lui Dumnezeu. O vreme urmaseră Cuvântul, apoi au început să se îndoiască de adevărul acestuia.

Cele douăsprezece seminții ale lui Israel au trimis iscoade în țara pe care le-o făgăduise Domnul, iar când s-au întors, au dovedit că era o țară binecuvântată. Iosua și Caleb au adus un ciorchine uriaș de struguri, pe care probabil l-au cărat pe umeri. Toți au gustat, minunându-se cât erau de buni acei struguri, dar când s-au întors înaintea adunării, zece dintre ei au spus: „Vrășmașul este prea puternic. Nici n-are rost să încercăm să ne ridicăm împotriva lui, căci părem ca niște lăcuste pe lângă acei uriași educați, pe lângă acei mari episcopi și doctori în teologie. Noi am mers la școală numai doi ani, deci cum am putea să ne comparăm cu acei doctori în filozofie, în literatură și în teologie? Cum să ridicăm privirea înaintea unor oameni atât de însemnați?”

Dar nu era vorba de asta. Dumnezeu le făgăduise țara, iar educația nu avea nici o legătură cu aceasta.

Dumnezeu a făgăduit că va trimite Duhul Sfânt tuturor celor care vor să-L primească, așa că, ce importanță are dacă nu știți care este fasolea și care cafeaua? Ce importanță are dacă nu știi să scrii și să citești, când ești ales de Dumnezeu pentru lucrarea Sa?

Trecând pe la Poarta Frumoasă, Petru și Ioan au găsit un olog din naștere, pe care l-au vindecat, ajutându-l să umble. Biblia spune că erau oameni „*necărturari și de rând*” (Fapte 4.13), dar se cunoștea că fuseseră cu Isus. Aceasta este dovada unui creștin adevărat, și nu cât de multe

diplome, licențe în arte sau grade de doctor în teologie are. Acestea nu au nici o legătură cu creștinismul. Ceea ce contează este ca oamenii să vadă că ai fost cu Isus Hristos, să înțeleagă că dincolo de aparențe există ceva care îți face sufletul să ardă cu vâlvătaie. Acesta este creștinismul.

Am părăsit Biserica Baptistă pentru a deveni pentecostal, fiindcă mi-am dat seama că pentecostalii primiseră mai mult. Dar, când am ajuns în mijlocul lor mi-am dat seama că erau mai răi decât baptiștii. Acesta este adevărul, fraților.

Unsprezece zile le-au trebuit israeliților ca să treacă de la binecuvântări la necredință totală. Atunci s-au întors cei doi, aducând dovada bunăstării din țara făgăduită.

Acum patruzeci de ani, prin vorbirea în limbi, Biserica Pentecostală a dovedit că dincolo există o Țară făgăduită. Dar, frate, aceasta nu este singura dovadă, deoarece Canaanul nu avea numai struguri, ci avea și lapte și miere și toate celelalte. Însă ei nu s-au mulțumit cu strugurii, gândindu-se că erau singurele bunătăți din țară.

Aceasta a făcut și Biserica pentecostală. „Fapte 2.4, Fapte 2.4, Fapte 2.4”,... Da, ați mâncat atâția struguri, până când vi s-a acrit de ei! Fapte 2.4, Fapte 2.4, Fapte 2.4, până când v-ați căptușit cu predicatori care nu vor decât să profite de pe urma organizației.

Nu vă supărați pe mine, deoarece și eu sunt liber să propovăduiesc Evanghelia. Mai mult, cât timp mă va ține Domnul Isus în viață, voi rămâne pe poziție și voi propovădui împotriva răului.

Eu nu am nimic împotriva organizațiilor. Nu este nimic greșit cu ele, pentru că nici cu legea nu era nimic greșit. Ea și-a atins scopul, dar legea nu i-a ajutat cu nimic pe oameni. Ea nu putea să le dea har; nu putea să-i aducă în țara făgăduită. Nu, domnilor. Legea i-a părăsit. Moise, cel care le-a dat legea, a murit, și Iosua i-a dus mai departe.

La fel va muri și biserica organizată, iar Dumnezeu se va întoarce prin har și putere, să-și ia biserica și să o ducă în Țara făgăduită. Biserica organizată și-a atins bine scopul, dar ea nu a fost un lucru dorit de Dumnezeu.

Legea a murit odată cu Moise, cel prin care venise. Dar, Iosua, care a crezut făgăduința, a mers mai departe.

Toți spuneau: „N-are nici un rost să încercăm pentru că nu vom reuși. Ne vom pierde moștenirea.”

Aceasta au crezut și metodiștii. Aceasta au crezut și bapțiștii când au ajuns la graniță și au privit dincolo. Ei au zis: „O, nu putem să facem aceasta! Dacă o vom face, vom fi dați afară din organizație!” Predicatorii au zis:

„Dacă sunt la amvon, iar cineva se ridică și vorbește în limbi, dacă nu-i închid gura mă vor da afară din biserică.”

Ce urmări are un asemenea fel de a gândi? Deschideți Bibliile la Epistola către Evrei 6 și veți vedea.

„Căci cei ce au fost luminați odată și au gustat darul ceresc, și s-au făcut părtași Duhului Sfânt,

și au gustat Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu și puterile veacului viitor –

și care totuși au căzut, este cu neputință să fie înnoiți iarăși, și aduși la pocăință, fiindcă ei răstignesc din nou pentru ei pe Fiul lui Dumnezeu și-L dau să fie batjocorit.” (v.4-6).

Unul pretinde că este predicator, argumentând: „Domnul m-a chemat.” Foarte bine. Se pocăiește de faptele lui și primește neprihănirea prin credință, apoi devine un bun credincios. Totuși, el fumează în continuare, se uită după femeile din lume și le pofteste, etc. Știe că nu este bine ce face; știe că nu se cuvine ca un predicator să facă asemenea lucruri, de aceea, se pune pe genunchi și Îl roagă pe Domnul să-l sfințească, iar Domnul îl ascultă. Astfel, ajunge la graniță și privește dincolo, în Țara făgăduită. Ajunge la un punct de unde nu mai poate înainta și trebuie să treacă Iordanul sau să se întoarcă. Înțelegeți?

„Au fost luminați odată și au gustat darul ceresc și au primit cunoștința adevărului.”

Adevărul este Hristos. Cum ajungem la Hristos? Printr-o organizație? Printr-o strângere de mână? Prin denominații? Prin botezul în apă? Nu, domnilor.

Printr-un singur Duh, suntem cu toții botezați într-un trup: metodiști, baptiști, prezbiterieni, luterani, unitarieni, sau ce ar mai putea fi. *„Noi toți am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup.”* (1Corinteni 12.13).

Odată ce a primit cunoștința, el privește dincolo și spune: „O, este minunat! Dar dacă primesc, aceasta, mă vor da afară din denominație. Nu pot să primesc aceste lucruri, pentru că organizația mea nu crede în ele. Dacă aş aduce în biserică asemenea învățături, ce s-ar întâmpla? S-ar convoca îndată consiliul bisericesc și m-ar scoate pe ușă.”

O, Doamne, un astfel de predicator bătut încoace și încolo de toate vânturile, trebuie să se întoarcă imediat la Calvar.

Ceva nu este în ordine. Ești convins că acesta este Cuvântul lui Dumnezeu și totuși nu ai curajul să îți susții părerea.

O femeie poate să fie neagră cum este cărbunele, dar dacă-și păstrează demnitatea de femeie, orice bărbat adevărat o va respecta și își va scoate pălăria în fața ei. Așa este.

Oricât ar fi ea de urâtă, un bărbat adevărat o va respecta de o mie de ori mai mult decât pe aceste regine ale Hollywood-ului. Acesta este adevărul.

Așa face și Dumnezeu când găsește un om în care poate avea suficientă încredere, încât să-i descopere Cuvântul Său. Așa este. Dacă tu crezi fiecare pârțică din Cuvântul lui Dumnezeu așa cum este scris și Îl propovăduiești ca atare, Dumnezeu este dator să Își confirme Cuvântul prin semne și minuni, așa cum a făgăduit.

Nu trebuie să ne oprim la o singură dovadă, deoarece există mai multe. În țara făgăduită există și case și grădini, hrană delicioasă, lapte, miere, izvoare ce coboară din munți, etc. Acolo totul este bun, nu numai acel ciorchine de strugure. Totuși, oamenii se opresc aici, spunând: „Slavă

Domnului! Am vorbit în limbi, înseamnă că am Duhul Sfânt.” Aceasta arată că ai cunoscut ceva din Țara de dincolo, dar, de ce te oprești la graniță?

Vedeți? *„S-au făcut părtași*

Duhului Sfânt și au gustat puterile veacului viitor.” Cu toate acestea, ei apucă pe aceeași cale pe care au apucat-o metodiștii, bapțiștii și prezbiterienii. Biblia spune că *„Îl răstignesc din nou pentru ei pe Fiul lui Dumnezeu, și-L dau să fie batjocorit.”*

Noi am văzut că, în epoca bisericii Laodicea, El bătea la ușa bisericii, încercând să intre. *„...Și-L dau să fie batjocorit.”*

O, Domnul să se îndure, fraților! Dacă vi se pare că n-am dreptate când spun aceste lucruri, cercetați Scripturile și aflați din ele în ce zi trăim.

Am aici o proorocie pe care

fratele Demos Shakarian urmează să o autentifice la un notar public.

Un bărbat de la Hollywood a venit odată să dea mâna cu mine și a început să vorbească în limba franceză. Era acolo un tânăr care lucra ca traducător pentru ONU. Atât el, cât și o femeie de naționalitate franceză, au dat aceeași traducere:

„Tu ai ales o cale grea, dar aceasta este calea Mea. De aceea, să nu te temi de ce vor spune oamenii, pentru că Eu sunt și voi fi cu tine, și îți voi da nespus mai mult decât te gândești.”

O am scrisă chiar aici și este semnată de ei. Omul acela, un baptist, habar nu avea de limba franceză. Aceasta s-a întâmplat în timp ce-i muștram pe pentecostali pentru că se lasă orbiți de concepțiile de Hollywood care se strecoară în biserică și în propovăduirea Evangheliei.

Unul a împrăștiat niște plicuri pe care era scris: „Puneți aici 25 de dolari și mă voi ruga pentru voi”, cu amenințarea că, dacă nu vor pune suma întregă, recoltele lor vor fi foarte slabe.

Unde scrie că acei creștini care au avut parte de binecuvântarea cincizecimii ar fi umblat după bani?

Frate, în vremurile biblice, oamenii vindeau tot ce aveau și puneau banii în slujba bisericii, iar astăzi, dacă vrei să fii considerat creștin trebuie să ai cel puțin câteva mașini de lux. Aceasta este o urâciune, un păcat. Ne batem capul să construim o biserică mai frumoasă decât cea prezbiteriană sau decât cea metodistă de pe colț, și apoi propovăduim că Isus va veni în curând. Sigur că oameni au toate motivele să ne râdă în față, nu-i așa?

Ceea ce ne lipsește astăzi, nu este o biserică mai frumoasă. Ar fi mai bine să locuim sub un stejar și să avem ca pernă iarba, dar să propovăduim Evanghelia. Ar fi mult mai bine așa decât să facem asemenea compromisuri.

Biserica a ajuns într-o stare jalnică. De ce? Pentru că ne-am despărțit unii de alții și ne-am organizat separat. Astăzi ar fi trebuit să fim deja dincolo și să ne bucurăm de Împărăția de o mie de ani.

Eu cred că Isus Hristos trebuia să vină deja (dacă noi am fi fost pregătiți pentru aceasta). Pot să dovedesc cu Biblia aceasta, căci El însuși a spus: *„Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, așa se va întâmpla și la venirea Fiului omului.”* (Matei 24.37).

Pe atunci, îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în așteptare, fiindcă El dorea ca nimeni să nu piară. A amânat prăpădul și a așteptat să vadă dacă ar mai vrea cineva să scape. (vezi 1 Petru 3.20).

„Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, așa se va întâmpla și la venirea Fiului omului.”

Îndelunga răbdare a lui Dumnezeu așteaptă ca biserica Lui să ajungă la statura pe care o dorește El. Dar în loc de asta, noi ne depărtăm tot mai mult. Dacă ne-am fi pus viețile în slujba lui Dumnezeu, acum trebuia să fim în Împărăția de o mie de ani. Trebuia să plecăm de acum patruzeci de ani, dar am făcut aceeași greșală pe care au făcut-o și israeliții.

Ei au ajuns la Cades, dar Dumnezeu i-a întors din pricina necredinței lor. De ce? Pentru că s-au organizat.

Voi spuneți: „De care dintre organizații este vorba?” De toate. Ieșiți de acolo!

Voi spuneți: „Ce, dacă sunt pentecostal înseamnă că nu pot fi un creștin adevărat?” Sigur că poți.

„Dacă sunt unitarian nu pot fi un creștin adevărat?” Sigur că da. Dumnezeu poate să vă dea Duhul

Sfânt și dacă sunteți catolici. Indiferent pe unde te afli, dacă te-ai născut din nou din Duhul Sfânt, ești copilul lui Dumnezeu. Dar nu uita că și celălalt frate ar vrea să se învelească, iar pătura e destul de mare pentru amândoi. Dumnezeu a făcut-o așa. Deci nu o trage toată pe tine, ca să te înfășori în ea și apoi să strigi: „Mor de frig! Mor de frig!” Dacă ți-e frig, dă-mi voie să te ajut.

Dacă ți se pare că fratele tău a căzut de pe cale, nu trece nepăsător pe lângă el, ci fă tot posibilul să-l ajuți. Stai în spărtură! Uplete totul cu dragoste, căci liantul care ține biserica unită este dragostea sfântă a lui Dumnezeu între frați:

„Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei...” Prin ce? Prin faptul că aparțineți de Biserica Pentecostală? Nu. Prin faptul că sunteți unitarieni sau membri în „Biserica lui Dumnezeu”? Nu. Dar cum?

„Prin aceasta vor cunoaște că sunteți ucenicii Mei, dacă aveți dragoste unii pentru alții” (Ioan 13.35).

Atunci va ști lumea că sunteți creștini; când se va vedea că avem dragoste unii pentru alții, va ști că suntem frați și surori. Acesta este semnul creștinismului. Dacă avem dragoste, Dumnezeu va începe să lucreze în mijlocul nostru, să ne aducă lapte și miere și tot felul de lucruri mari. Dacă am aflat care este planul lui Dumnezeu, cel mai bun lucru este să ne conformăm Lui.

Dar ce fac credincioșii rătăciți? Biblia spune că ei au fost luminați, au gustat darul ceresc, s-au făcut părtași Duhului Sfânt și au gustat Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu. Au aflat adevărul, au mers până la graniță, au privit dincolo, și au zis: „O, eu nu pot să fac aceasta!” Apoi s-au întors.

Exact aceasta au făcut și credincioșii rătăciți din vremea lui Iosua. Și ce s-a întâmplat cu ei? Au pierit toți în pustie.

Astăzi, oamenii se gândesc că Dumnezeu e obligat să-i binecuvânteze datorită comportării lor, dar, indiferent de unde ai veni, aceasta este o concepție greșită.

.....Nu
umblați după călăuzirea organizației voastre, ci umblați după călăuzirea Duhului Sfânt, căci El nu vă va purta niciodată împotriva Cuvântului și nu vă va îndemna să faceți lucruri neîngăduite.

Dumnezeu i-a părăsit pe israeliți și i-a lăsat să pribegească timp de patruzeci de ani prin pustie.

Același lucru l-a făcut și cu pentecostalii. Ei protestează, motivând că au primit vorbirea în limbi și vindecarea divină, dar și israeliții au avut-o. Au avut șarpele de aramă și stâncă lovită. Sigur că da.

„Vai, frate Branham”, spun ei, „dar noi am strigat și am dansat în Duhul.” Desigur, și ei au făcut-o, și totuși au fost împiedicați să intre în țara făgăduită timp de patruzeci de ani.

V-ați gândit vreodată la aceste lucruri? Dumnezeu i-a binecuvântat, este adevărat? Chiar El a făcut-o. Au avut recolte bune și familii iubitoare. Binecuvântarea se revărsase peste ei.

Tot așa ne-am bucurat și noi de binecuvântarea Domnului.

Mai demult, am fost la o adunare în Kingston, Jamaica, împreună cu fratele Fred Sothmann, care în seara aceasta este aici. Era o adunare a comercianților creștini, adepți ai Evangheliei depline. Păstorul îmi dăduse voie să vorbesc, așa că am putut să duc fraților mei mesajul Domnului. Am vorbit cam aspru atunci, așa că la un moment dat păstorul a încercat să mă oprească. Noi am văzut aceasta și le-am zis:

„Ce s-a întâmplat cu voi? Nu știți să vorbiți despre altceva, decât despre afaceri și profit? Nu știți să spuneți și altceva decât: „Aleluia! Am Duhul Sfânt. Domnul mi-a dat o mașină de lux și o casă nouă!”?

Oamenii nu vor să audă astfel de lucruri. Ele sunt împotriva creștinismului. Creștinii din biserica primară vindeau tot ce aveau și dădeau

săracilor. Tot ce le rămânea era Isus.

Păstorul s-a ridicat și a spus: „Frate Branham, aș vrea să-ți spun ceva. Cea mai mare greșală pe care au făcut-o oamenii de atunci, a fost că și-au vândut casele și au dat banii săracilor.”

Eu nu cer nimănui să-și vândă casa, ci vă cer doar să ÎL urmați pe Hristos, și nu vă spun altceva decât ceea ce spune Scriptura.

Lui i-am răspuns: „Frate, ei erau călăuziți de Duhul Sânt.”

„Dar au făcut o mare greșală.”

„Vrei să spui că Duhul Sfânt îi călăuzește pe oameni să facă greșeli?”

„Faptele lor au dovedit-o și pot să demonstrez aceasta cu Scriptura,” a răspuns el.

„Ei, chiar te rog s-o faci.”

„Când a pornit prigoana împotriva creștinismului, acești oameni nu au mai avut unde să se ducă, fiindcă își vânduseră casele și dăduseră banii la săraci. Tot ce le-a rămas de făcut, era să pribegescă dintr-un loc în altul”, a răspuns el.

„Chiar aceasta voia Dumnezeu de la ei”, am răspuns eu, „căci în felul acesta vestea bună s-a răspândit în toată lumea.”

Dacă ar fi avut case, s-ar fi întors la ele, dar, cum nu mai aveau unde să se ducă, cutreierau ținuturile, ducând Evanghelia peste tot. Chiar aceasta era voia Domnului.

Oamenii de astăzi nu mai vor să urmeze această cale. Nici nu vor să mai audă de ea.

Noi americanii, suntem atât de obișnuiți cu bunăstarea și cu confortul încât nu putem nici să mai ascultăm o predică. Dacă nu ne convine ceva, ne ridicăm și plecăm acasă. Așa este.

Vă mai amintiți însă ce spune Biblia? Pe cine va pecetlui Duhul Sfânt în

zilele din urmă? Pe oamenii care „*suspină și gem din pricina tuturor urâciunilor care se săvârșesc în cetate*”. Așa spune Ezechiel 9.4.

Aș dori să pun o întrebare. Câți dintre voi gem și suspină din pricina tuturor urâciunilor care se săvârșesc în cetatea aceasta sau în cetatea din care veniți? Ridicați mâna.

Sau ridicați atâtea degete câte persoane știți că fac aceasta. Puteți să arătați câți oameni fac aceasta? Dacă nu, țineți mâinile jos. Nu este nici o mână ridicată.

„Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, aidoma se va întâmpla și la venirea Fiului omului.” Înțelegeți ce vreau să spun?

Problema noastră este că ne-am pierdut râvna, de aceea trebuie să ne întorcem la statura bisericii primare.

Dar ce am făcut? Ne-am îngrășat bine, ne-am tolănit cât mai comod, ne-am îmbrăcat cum se îmbracă cei din lume, ne-am purtat asemenea lor, ne-am dus la distracțiile lor și ne-am organizat ca să le putem face concurență.

Așa cum a spus odată David duPlessis, oamenii din această generație sunt nepoți, dar Dumnezeu nu are nepoți, ci numai fii. Dumnezeu nu este bunic, ci Tată. Desigur.

Însă noi ne aducem copiii la biserică și-i împingem în față ca păcătosul care își ducea copii la o biserică penticostală și se bucura pentru că vor fi și ei penticostali, dar ei vor fi nepoți.

Un copil adevărat al lui Dumnezeu clocotește pentru lucrarea Lui. El nu împunge în stânga și în dreapta, printre frați și nu știe nimic altceva decât pe Hristos și pe El răstignit. Pentru el nu mai contează nimic altceva, decât Dumnezeu. El este călăuzit de Duhul Sfânt și se duce oriunde îl îndeamnă Acesta.

Același lucru ni-l spune Ezechiel despre cele patru făpturi vii. Ele nu erau niște făpturi moarte, ci erau vii.

Fiți atenți o clipă. În tot acel timp, israeliții se bucurau de binecuvântările Domnului. Aveau familii frumoase și recolte bogate, și erau

cuprinși de o mare bucurie.

Cât timp au stat ei acolo? Biblia ne spune că până în momentul în care a murit și ultimul dintre părinții lor răzvrățiți. Așa este. Toții spuneau: „Slavă Domnului! Noi aparținem de gruparea cutare. Noi suntem buni și toți ceilalți sunt răi. Aleluia!”

Foarte bine, dar unde au ajuns cu aceasta? Nicăieri. S-au contrazis și s-au certat din chestiuni de doctrină, până când au murit cu toții.

Același lucru s-a întâmplat și în timpul nostru. Oamenii aceștia sunt morți în organizația lor.

Chiar acum se află în mijlocul nostru doi dintre cei mai buni istorici din țară. Îi invit și pe ei și pe oricare dintre teologi, să-mi spună când a trimis Dumnezeu vreo trezire fără s-o însoțească cu semne supranaturale?

Vă pun o altă întrebare: care biserică a murit din cauză că s-a organizat, iar apoi a înviat iarăși? Arătați-mi o organizație care s-a întors din nou la starea ei de la început. De îndată ce s-au organizat, au murit cu toții – inclusiv pentecostalii.

Unii spun: „Aleluia! Noi nu avem nici o legătură cu mișcarea aceasta de tineret, și primim totul prin prorocie. Slavă Domnului că nu avem nici o legătură cu trinitarienii sau unitarienii și că nu suntem ca ei. Aleluia!”

Ba și voi sunteți morți! Un creștin nu trebuie să-l înfierceze pe celălalt, dar toți sunt morți și însemnați. Domnul i-a lăsat în pace, până când a murit și ultimul dintre ei.

Într-o zi s-a ridicat unul care a zis:

„Dar acestea nu sunt singurele cuvinte scrise aici!” Până atunci, seară de seară, ei bătuseră totul pe aceeași piatră: „Fapte 2.4, Fapte 2.4, Fapte 2.4....”

„Aleluia! Primiți Duhul Sfânt și vorbiți în limbi după cum vă dă El!”

„Slăvit să fie Domnul! Rugați-vă pentru mine, ca să fiu ultimul pe care

Îl va chema Domnul în aceste zile din urmă. Fapte 2.4. Mă bucur că am primit Duhul Sfânt, căci am vorbit în limbi.”

Foarte bine, dar de ce umblați pe această potecă bătătorită, când la picioarele voastre se întinde întreaga Țară făgăduită?

„Slavă Domnului! Eu m-am înscris la penticostali. Eu m-am înscris la unitarieni. Eu m-am înscris la...” Ați murit cu toții în căile voastre, la fel ca metodiștii, baptiștii, prezbiterienii, catolicii, luteranii și toți ceilalți.

Fraților, știu că vă este greu să auziți astfel de lucruri. Untul de ricin e foarte rău la gust, dar face foarte bine organismului. Așa este.

Biserica de astăzi, are nevoie de o doză mare din leacul Evangheliei, ca să o ajute să scape de toate lucrurile lumești, de trândăvie și toate lucrurile lumii. Ceea ce ne trebuie nouă astăzi, este puterea Duhului Sfânt, călăuzirea Lui.

Călătoria prin pustie a copiilor lui Israel era o imagine a bisericii penticostale din timpul nostru. După 40 de ani, ei au rămas tot la Fapte 2.4, iar atunci când Domnul vrea să vină în mijlocul lor cu alte binecuvântări, spun: „Slavă Domnului că printre noi nu sunt asemenea lucruri! Noi credem Fapte 2.4. Dacă oamenii nu vor să intre în organizația pe care au întemeiat-o părinții noștri, n-au decît. Noi nu vom avea nici o legătură cu ei.”

O, sărmani rătăciți, ce s-a întâmplat cu voi? Cum credeți că puteți să-L urmați pe Dumnezeu în felul acesta? Cum puteți să mergeți oriunde vă trimite Duhul? N-ar fi nici o problemă cu organizația voastră, dacă și-ar încheia doctrina cu virgulă: „Noi credem asta (virgulă), plus tot ce va mai adăuga Domnul.” Însă voi vă încheiați dogma cu punct. „Noi credem asta (punct).”

Asta a făcut Luther; asta a făcut Wesley; asta a făcut John Smith; asta a făcut Alexander Campbell și toți ceilalți. Da, și penticostalii au făcut aceasta și iată că de 40 de ani sunt morți în căile lor, în timp ce Țara este plină de binecuvântările lui Dumnezeu și așteaptă la picioarele voastre.

Iosua credea fiecare Cuvânt pe care Îl spusese Dumnezeu. Așa este. El

spunea: „Totul este adevărat. Dumnezeu ne-a purtat de grijă și a împlinit tot ce a făgăduit. El a zis că ne va da toate cele necesare în timpul călătoriei, dar aceasta nu este tot. Iată că în fața noastră se întinde țara promisă și nu trebuie decât s-o luăm în stăpânire. Ați ocolit muntele acesta timp de patruzeci de ani, dar, întoarceți-vă acum către mieznoapte și treceți dincolo.” Amin.

Biserica Penticostală este îngrădită de acum 40 de ani de organizație. Ați stat destul acolo, fraților. Ridicați-vă și haideți să mergem către mieznoapte, să trecem Iordanul și să intrăm în Țara făgăduită. Domnul a zis:

„Cine crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu.”
(Ioan 14.12).

Toate binecuvântările pe care ni le-a promis El, sunt ale noastre. Fiecare făgăduință din Biblie ne aparține. Ce trebuie să facem în schimb? Să venim mai întâi la Iordan, să murim față de crezurile denominaționale și față de denominațiile noastre și apoi să trecem dincolo.

Amintiți-vă ce le-a spus Domnul: „În călătoria voastră veți trece pe lângă Esau. Să nu aveți nici o legătură cu el.”

Esau este Muntele Seir. „Să nu vă atingeți de el, căci ce i-am dat este al lui. Dacă veți trece pe acolo, să plătiți tot ce veți mânca și veți bea. Să nu aveți nici o legătură cu credinciosul rătăcit, dacă vreți să aveți parte de binecuvântările Mele. Treceți pe acolo liniștiți, vedeți-vă de treabă și lăsați-l în pace.”

Dacă metodiștilor și baptiștilor le place să trăiască așa, lăsați-i în pace! Orice trezire care vine printre oameni, produce gemeni indiferent unde se întâmplă. Așa cum au fost Esau și Iacov. Amândoi erau fiii lui Isaac, dar Esau era un rău din lume, chiar dacă se purta frumos cu tatăl lui, avea grijă de el și își respecta religia. În schimb Iacov, avea putere de discernământ. El știa că dreptul de întâi născut însemna totul și trebuia să-l obțină cu orice preț. Așa este și omul duhovnicesc de astăzi.

Așadar, moștenirea lui Esau era chiar în drumul copiilor lui Iacov: „Să nu aveți de-a face cu Esau! Să nu intrați în organizațiile lui și să nu faceți

faptele lui, căci ați văzut ce vi s-a întâmplat în ultimii patruzeci de ani și cred că n-ați vrea ca această perioadă să se repete.”

Fraților, vreți să mai petreceți încă patruzeci de ani în țarcul denominațional, certându-vă unii cu alții? Haideți să ne ridicăm în picioare și să mergem în țara făgăduită, căci acolo ne vom putea bucura tot timpul de orice promisiune din Biblie.

„Iordanul” înseamnă „moartea”. Înainte de a trece dincolo, trebuie să mori față de tine însuși. Așa este.

Faceți-vă curaj și treceți dincolo! Leșiți din această stare căldicică pe care Biblia o osândește.

Acei oameni din pustie erau binecuvântați și prosperau. Aveau hrană din belșug, căci în fiecare noapte le cădea mană din cer. Cu toate acestea, ei nu intraseră încă pe pământul făgăduinței.

La fel este și cu epoca bisericii Laodicea sau epoca pentecostală. Ei s-au bucurat de binecuvântări, dar Dumnezeu n-a putut să-i ducă în Țara făgăduită pentru că mai întâi trebuiau să ajungă într-un punct unde să-și dea seama că erau morți în dogmele lor. Apoi, Domnul i-ar fi trecut dincolo.

Ce au făcut israeliții când au trecut dincolo, pe lângă organizația lui Esau și a lui Moab? Domnul le spusese: „Veți trece prin țara lui, dar să nu aveți nimic a face cu el. Eu i-am dat pământul acesta ca să fie al lui.”

El a dat pământ metodiștilor, baptiștilor și organizațiilor pentecostale, de aceea, lăsați-i în pace când treceți pe lângă ei. Spuneți-le doar: „Bună ziua, frate. Ce mai faci?”

„Sunt în drum spre țara Iordan, Iacove.” Amin. În drum spre Iordan...

Nu lua în seamă ce-ți vor spune, ci spune doar: „Mulțumesc, frate. Domnul să fie cu tine”, apoi vezi-ți de drum liniștit. Nu-i spune nimic altceva, ci continuă-ți drumul către Iordan. Noi ne îndreptăm spre țara făgăduită, care ne este dată prin făgăduință, prin puterea lui Dumnezeu.

Isus a spus: *„Cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu.”*

Oamenii se întreabă de ce nu sunt în biserică vedenii, vindecări și alte lucruri mari. Domnul vrea să-Și ia biserica acasă, dar noi ne tot învârtim în jurul acestui munte. Care munte? Organizația. Poate vă gândiți că am luat-o razna, dar nu este așa. Muntele Seir aparținea lui Esau și puternicei sale organizații. Dar și Israelul era pe un munte, pentru că și ei își găsiseră unul.

Dar, într-o zi, Domnul le-a spus: „Părăsiți muntele acesta, căci vă voi duce la câmpie. N-ați putea scoate nimic din aceste dealuri pietroase, nu v-ar folosi la nimic. Mergeți acolo unde vă voi binecuvânta cu lapte și cu miere și unde voi putea „să torn în voi bunătățile Mele.”

De asta are nevoie biserica în seara aceasta: să părăsească muntele și să pornească spre miazănoapte.

Haideți să ieșim din această amorțeală!

Frați musulmani, frați unitarieni și voi, toți ceilalți frați, nu credeți că vă ajunge de când vă învârtiți pe aici? Haideți să dăm uitării toate diferențele de doctrină, să ne unim inimile, brațele, eforturile, motivațiile, scopurile. Haideți să mergem la Iordan și să fim răstigniți, să trecem dincolo, pe pământul făgăduinței, unde Domnul a spus că va fi cu noi și ne va da binecuvântările Sale, binecuvântări la care nici nu ne gândim.

Pildele și exemplele lui Dumnezeu nu pot fi schimbate. Ce a făcut Israel după trup, va face și Israelul duhovnicesc. Situația prin care trece biserica de astăzi, este exact situația prin care a trecut Israel în vechime. Am ajuns la capătul drumului, fraților. Este timpul să se întâmple ceva. Eu vreau să trec Iordanul și să ajung în Țara promisă. Voi nu vreți același lucru?

Ne-am bucurat de binecuvântări; Domnul a fost bun cu noi, așa că nu avem de ce ne plânge. Dar acum este timpul să plecăm, fraților. Haideți deci, să fim cu toții un gând și o simțire.

Iosua a primit făgăduința lui Dumnezeu și nu s-a îndoit de ea nici o clipă. El a fost trimis să-i călăuzească pe israeliți și este un simbol al Duhului Sfânt, care a fost trimis acum să ne călăuzească și pe noi. El era trimisul lui Dumnezeu. Așa este. Și același Duh Sfânt, același Trimis al lui Dumnezeu, Căpetenia căpeteniilor, stătea la porțile Ierihonului când a intrat

Iosua. Aceași Căpetenie, același Trimis, vrea să ne călăuzească și pe noi în Țara făgăduită și El este singurul care poate să o facă.

Organizațiile nu pot s-o facă! Aceasta este „Așa vorbește Domnul!”
Însemnați-vă acest lucru și verificați ca să vedeți dacă este adevărat sau nu.
Nici o organizație nu va putea să vă ducă dincolo, ci toate vă vor ține pe loc, pe munte. Numai Duhul Sfânt poate să vă ducă în Țara promisă.

O, nu-L iubiți? Nu credeți în El? N-ați vrea să-L slujiți? Aceasta este tot ce vreau eu.

Doamne, ajută-mă să-L văd pe Isus. Ajută-mă să-L am numai pe El în fața ochilor. Ajută-mă să întind mâinile, să-i cuprind pe frații din toate denomițiile și să le spun: „Fraților, haideți să plecăm de pe pământul acesta. Haideți cu toții, indiferent de ce biserică aparțineți. Haideți să ne unim inimile, căci lupta este pe sfârșite. Haideți să pornim spre Canaan. Aleluia.”

Stau pe malul turbure al Iordanului

Și privesc cu jind,

Câmpiile aurii ale Canaanului.

Acolo sunt bogățiile mele.

Cine vrea să vină cu mine? Eu mă îndrept spre această Țară. Chiar dacă m-ar costa ce am mai scump, eu mă îndrept către această țară. Nu vreți să veniți și voi? Atunci haideți să ne ridicăm pentru un moment în picioare.

Stau pe malul turbure al Iordanului

Și privesc cu jind,

Câmpiile aurii ale Canaanului –

Acolo sunt bogățiile mele.

Ridicați-vă mâinile și haideți să cântăm.

/: Eu mă îndrept spre Țara promisă :/

Cine vrea să vină cu mine?

Eu mă îndrept spre țara promisă.

Acolo, lanurile de grâu

Strălucesc într-o zi veșnică.

Fiul lui Dumnezeu domnește acolo

Și alungă noaptea pe vecie.

/: Eu mă îndrept spre țara promisă :/

Cine vrea să vină cu mine?

Eu mă îndrept spre țara promisă.

Noi nu vrem nici o altă călăuzire, decât pe cea a Fiului lui Dumnezeu care domnește veșnic și care alungă orice neînțelegere dintre frați. O, cât am vrea să ne întâlnim cu El! N-ați vrea să-L vedeți și voi?

Aș vrea ca unitarienii, trinitarienii, metodiștii, baptiștii, pentecostalii și toți ceilalți, să dați mâna unii cu alții, în timp ce cântăm. Dați mâna cu cel de lângă voi și spuneți: „Domnul să te binecuvânteze, frate. Și eu sunt în drum spre țara făgăduită.”

/: Eu mă îndrept spre țara făgăduită:/

(Întoarceți-vă și dați mâna cu cei de lângă voi.)

Cine vrea să vină cu mine?

Eu mă îndrept spre țara promisă.

Nu-i așa că vă face să vă simțiți mai bine? Să vă spun ceva. Acum trei sau patru săptămâni am fost la o mare denominație. Ce credeți că s-a întâmplat? Am făcut chemarea la altar și au venit patru sau cinci păcătoși. Am întrebat: „Cine ar vrea să vină să se roage pentru acești oameni?”

Nu a venit nimeni. Era o biserică pentecostală. Văzând aceasta, am spus din nou: „Care dintre sfinți ar dori să vină să se roage pentru acești oameni?”

Eu eram epuizat. I-am rugat iarăși să vină, dar n-am reușit să conving pe nimeni. Frate, acum patruzeci de ani, dacă s-ar fi dus vreunul la altar, alți cincizeci ar fi ajuns acolo înaintea lui, pentru că inimile lor ardeau cu vâlvătaie.

Se vorbește despre răceala baptiștilor, dar să știți că baptiștii de la vechea Biserică Misionară din Kentucky nu sunt la fel de reci și de superficiali ca baptiștii de aici, din nord. Ei îngenunchează înaintea altarului și se susțin unii pe alții până când primesc pacea, iar rezultatele nu întârzie să apară. Da, domnilor.

Mai demult am fost la o adunare care se ținea în locul unde este îngropată bunica și toți ceilalți ai mei. Am predicat despre venirea Domnului și despre botezul cu Duhul Sfânt, iar bătrânele care ascultau își luau bonetele de pe cap și strigau. În inima muntelui, acolo unde nu poți ajunge cu mașina, bătrânele acelea strigau, săreau și îl laudau pe Dumnezeu.

Eu am zis: „În acest pământ se află trupul bunicii mele, care mi-a murit în brațe laudându-L pe Domnul. Aici este și mătușa care, în ceasul morții, m-a sărutat pe obraz și mi-a spus: „Billy, ne vom întâlni dincolo de râu.” Acum, ea zace aici, așteptând dimineața învierii.” Apoi, am continuat: „Dacă sunt printre voi păcătoși, veniți, căci Isus vă cheamă la El.”

Acolo era un băiat care își frământa pălăria în mâini. El și-a plecat capul și a zis: „Doamne, ai milă de mine, păcătosul!”

Erau deja în jur de vreo douăzeci de bătrâne. Toți păcătoșii au alergat la altar. Trebuia să mâncăm pe la ora 11.00 și am mâncat la 3.30 după-amiaza. Au plâns, au strigat și l-au laudat pe Domnul prin pădure. Aceasta se întâmpla într-o biserică Misionară Baptistă.

Apoi mă duc într-o biserică pentecostală, unde păcătoșii vin să-și așeze inimile pe altar, și, ca slujitor al lui Hristos, nu pot să conving pe nimeni să îngenuncheze împreună cu ei. Oare mi-am pierdut mințile? Ce se întâmplă cu mine? Am întrebat-o pe soția mea:

„Draga mea, spune-mi ce se întâmplă cu mine?” L-am întrebat și pe fratele Moore, care e predicator: „Oare am înnebunit? Ce se întâmplă? Oare, așa cum a zis și Festus lui Pavel, învățătura mea cea multă m-a făcut să dau în

nebunie?”

Dar el mi-a răspuns: „Nu, frate, nu este cum spui. Cineva trebuie să susțină aceste lucruri.”

Un mare predicator mi-a spus mai demult:

„Frate Branham, eu cred că ești un om al lui Dumnezeu, dar lasă-mă să-mi pun mâinile peste tine și să mă rog, căci îi critici prea aspru pe oameni.”

L-am întrebat: „Frate, crezi că este bine ceea ce fac ei?”

„Nu, dar asta nu e treaba ta”, mi-a răspuns. „Treaba ta este să te rogi pentru bolnavi.”

„Prostii! Nu, domnule”, i-am răspuns, „Dumnezeu nu ne dă daruri numai ca să-i binecuvântăm pe copii, sau ca să înmulțim pâini și pești, ci pentru a propovădui slobozenia și pentru predicarea Evangheliei. Dacă eu nu pot să vorbesc împotriva acestor lucruri, atunci cine o poate face? Tu nu poți pentru că ai prea multe programe de susținut, dar eu nu am de susținut nimic altceva, decât Biblia, cuvintele Duhului Sfânt.” Aleluia.

Domnul să fie slăvit. Sunt fericit pentru că sunt unul dintre copiii cincizecimii, o spun în fața tuturor: „Am primit Duhul Sfânt și sunt un copil al cincizecimii! Nu aparțin de biserica pentecostală, departe de mine aceasta, dar evenimentele din viața mea fac din mine un fiu al cincizecimii. Isus Hristos este Mântuitorul meu iubit.”

Un om de seamă de la o mare organizație, mi-a zis: „Frate Branham, dacă vii la noi, și dacă ești dispus să faci anumite compromisuri, te vom duce cu avionul să predici în toată lumea.”

„Să-ți fie rușine”, i-am răspuns indignat. „Spui că ești un om serios și ai multe titluri de doctor și ceri unui slujitor al lui Dumnezeu să facă compromis cu Cuvântul? Dacă am greșit cu ceva, ia Scriptura și dovedește-mi, dar cum este posibil să-mi ceri așa ceva?”

Și-a plecat capul și a răspuns: „Eu cred că ești un slujitor al lui Dumnezeu, pentru că soția mea era gata să moară cu câțiva ani în urmă – avea o formă foarte gravă de cancer, dar tu i-ai vorbit prin Duhul Sfânt și ai

chemat-o din adunare. De aceea cred.”

„Și atunci cum poți să-mi ceri să fac compromisuri? Nu, domnule. Eu voi rămâne credincios Cuvântului, chiar dacă mi s-ar trage moartea din asta.”

Așa au făcut părinții noștri și așa trebuie să facem și noi. Rămâi pe Cuvântul lui Dumnezeu, chiar dacă ți-ar jupui pielea de pe tine! Rămâi credincios Cuvântului!

/:Eu mă îndrept spre Țara promisă:/

Cine vrea să vină cu mine?

Eu mă îndrept spre țara promisă.

Soră, dacă ești drăguță, aș vrea să cânti în surdină cântarea: „Mă îndrept spre țara promisă”. Aș vrea să știi dacă este aici vreun păcătos care crede ceea ce spun; dacă nu a mai auzit niciodată până acum aceste lucruri dar crede că Isus Hristos este Fiul lui

Dumnezeu, și că mânia lui Dumnezeu a venit peste El și a murit la Calvar ca un păcătos, în locul nostru. Da, El a murit în locul nostru și numai prin El putem fi mântuiți. Dacă nu ați primit încă mântuirea, vă invit să o primiți acum. Veniți aici și împăcați-vă cu Dumnezeu, prin Hristos!

Poate ești membrul unei biserici și nu știi altceva decât ce învață organizația ta, oricare ar fi aceasta – pentecostală, metodistă, baptistă, catolică, islamică, ortodoxă. Poate n-ai avut niciodată o experiență deosebită, poate n-ai cunoscut nașterea din nou care să te schimbe și să te elibereze de lucrurile lumii. Poate nu vrei să ai nimic de-a face cu lumea, ești mort față de ea, și vrei să fii în Hristos. Dacă nu ai primit încă această experiență, n-ai vrea să vii aici la altar, în timp ce vom cânta iarăși?

/: Eu mă îndrept spre Țara promisă:/

(Vă invit pe toți să veniți, căci aceasta este tot ce pot face).

Cine vrea să vină cu mine?

(Domnul să te binecuvânteze, frate).

Eu mă îndrept spre Țara promisă,

Când voi vedea fața Tatălui meu,

Și când mă voi odihni la pieptu-l!

Acum treizeci și unu de ani, la prima trezire pe care am ținut-o la Jeffersonville, unde au fost prezenți cinci sute de oameni, am cântat:

Stau pe malul turbure al Iordanului,

Și privesc cu jind.

Câmpiile aurii ale Canaanului.

Acolo sunt bogățiile mele.

În după-amiaza aceea, am botezat cinci sute de oameni, ca predicator al Bisericii Misionare Baptiste. Pe când botezam cea de-a șaptesprezecea persoană, am auzit deodată: „Privește în sus!”

Am privit și am văzut Stâlpul de Foc coborând din cer. El a venit deasupra locului unde eram și a spus:

„Așa cum Ioan Botezătorul a fost trimis să vestească prima venire a lui Hristos, mesajul tău va merge înaintea celei de-a doua veniri a lui Hristos.”

Predicatorii bapțiști au râs de mine. Presa din toată țara a publicat articole care spuneau: „O lumină mistică a apărut deasupra unui predicator în timp ce boteza.” Peste tot s-a scris despre asta. Chiar și în Canada.

Sute de mii de oameni au văzut acea Lumină. Privește-o și tu, astăzi, frate, căci făgăduința este adevărată. Am rătăcit destul prin această pustie, de aceea, haideți să ne întoarcem și să ne îndreptăm spre Țara promisă.

Sunt aici câțiva oameni care-L caută pe Domnul și vor să se îndrepte spre Țara promisă. Dacă printre predicatori sunt frați care vor să câștige pentru Hristos sufletele pierdute, să vină aici, lângă oamenii aceștia.

Haideți aici, voi, care vreți să-L primiți pe Hristos. Haideți în jurul altarului. Acești oameni, bărbați și femei, copii și fete, sunt aici ca să-L primească pe Hristos ca Mântuitor al lor. Haideți și voi, în timp ce vom cânta

din nou.

Și Moise s-a oprit pe malul tulpure al Iordanului și a privit dincolo, în țara promisă. Dar organizația nu putea să treacă dincolo, pentru că se îndoise de Cuvântul lui Dumnezeu. Însă Iosua a luat Cuvântul și a trecut pe pământul făgăduinței și eu știu că harul lui Dumnezeu ne va duce și pe noi acolo, frate.

Stau pe malul tulpure al Iordanului

Și privesc cu jind

Câmpiile aurii ale Iordanului (Haideți cu noi tineri, bătrâni, oricine vrea).

Acolo sunt bogățiile mele.

/: Eu vreau să mă îndrept spre Țara promisă:/

Cine vrea să vină cu mine?

Eu mă îndrept spre Țara promisă.

Acum vă rog să stați liniștiți, pentru că vreau să vorbesc cu oamenii aceștia.

Prieteni, ca să veniți aici în seara aceasta, era nevoie să fiți mișcați de ceva, căci Isus a spus: *„Tot ce-Mi dă Tatăl va ajunge la Mine, și pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară.”* (Ioan 6.37).

Și tot El a spus: *„Adevărat, adevărat vă spun, că cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.”* (Ioan 5.24).

Există un singur fel de viață veșnică și aceasta este chiar Viața lui Dumnezeu, în limba greacă: „Zoe”. Faptul că v-ați ridicat de pe scaun și ați venit aici, arată că Duhul v-a atins. După toți acești ani, astăzi a venit Cineva și v-a șoptit: „Până acuma te-ai înșelat.” Acesta era Duhul Sfânt. „Ridică-te și du-te!” iar voi ați făcut întocmai.

„Pe oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și

Eu înaintea Tatălui Meu și înaintea sfinților îngeri.” (Matei 10.32, Luca 12.8). Aceasta este făgăduința Lui, pe care nu Ți-o poate lua înapoi.

Pentru că v-ați ridicat în picioare pentru El acum, și El Se va ridica pentru voi în ziua aceea. El a murit în locul vostru, iar acum, voi mărturisiți că ați greșit și că veniți la El ca să primiți îndurare. Nu există nimic ce ați putea face, decât să credeți în El și să primiți ceea ce v-a dat.

Aceasta este mântuirea.

Țineți minte făgăduința Lui din Ioan 5.24: *„Cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică.”* Dumnezeu v-a mișcat inima în seara aceasta, prin Duhul Sfânt. Următoarea lucrare a Duhului este să vă sfințească și să ia de la voi toate necurățiile. În continuare, veți fi umpluți cu Duhul Sfânt și cu puterea lui Dumnezeu. De aceea, sunteți aici în seara aceasta, pentru că ați făcut primul pas pentru a-L primi pe Hristos ca Mântuitor.

Acum aș dori să vă plecați capetele.

Tatăl nostru care ești în ceruri, acestor oameni le este rușine de viețile pe care le-au dus până acum. Au venit aici pentru că au auzit glasul Tău și au înțeles că erau pe o cale greșită; au venit să Te primească, să fii Mântuitorul lor. Ei au venit privind la neprihănirea pe care ne-o dai prin credință.

„Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos.” (Romani 5.1).

Doamne, eu cred că tot ce spui Tu este adevărat și în această seară, ca unul dintre slujitorii Tăi, vin să Te rog pentru acești oameni și să-Ți aduc aminte de făgăduințele pe care ni le-ai dat. Ei s-au ridicat de pe scaunele lor și au venit aici pentru că au primit convingerea că Tu ești Fiul lui Dumnezeu și că ai murit pentru păcatele lor. Acum, ei Te roagă să Te înduri de ei și să îi ierți. Este imposibil să nu primească răspuns.

Tu ai dat făgăduința și acum le aparține lor. Ei cred, Doamne, și au venit să mărturisească acest lucru. Tu ai spus că Te vei rușina de cei care se

rușinează de Tine, dar pe cei care Te vor mărturisi înaintea oamenilor, îi vei mărturisi și Tu înaintea Tatălui și înaintea sfinților îngeri.

Ei sunt ai Tăi, Doamne. Acum au înțeles că au fost pe o cale greșită și s-au ridicat să-și mărturisească greșeala și să arate că vor să fie iertați. Mă rog pentru sufletele lor, Doamne, și îi încredințez în brațul Tău. Cuvântul Tău a osândit viața lor păcătoasă și ei au venit să Te primească, să fii Mântuitorul lor. Adu-Ți aminte de făgăduințele Tale, Doamne, și împlinește-le căci ai spus: *„Cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis are viața veșnică.”* Ei au primit Cuvântul Tău și le pare rău pentru păcatele făcute, fapt pe care l-au dovedit prin faptul că s-au ridicat să Te primească.

Tată, Te rog, dă-le botezul cu Duhul Sfânt, sfințește-le sufletul și fă din ei făpturii noi în Hristos. Îi las în seama Ta în Numele Fiului Tău preaiubit, care a plătit prețul pentru răscumpărarea lor. Ei sunt ai Tăi, Doamne.

Isus a spus, vorbind despre oile Sale:

„Tatăl Meu, care mi le-a dat, este mai mare decât toți, și nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu.” (Ioan 10.29).

Ei se află în mâinile lui Dumnezeu.

Rămâneți cu capetele plecate. Cei care ați venit la altar, trebuie să înțelegeți că nu puteți face nimic de la voi înșivă și că nu-i neapărat nevoie să simțiți ceva. Isus nu a întrebat niciodată: „Simțiți?”, ci de fiecare dată El întreba: „Crezi?”

A fost nevoie de ceva anume ca să vă convingeți că erați pe o cale greșită. Ați venit aici bazându-vă pe Cuvântul lui Dumnezeu, care spune că, *„dacă vă mărturișiți păcatele, El este credincios și drept să vi le ierte”*. Dacă sunteți hotărâți și renunțați la viața de păcat, și să-L primiți pe Hristos ca Mântuitor, rămâneți cu capetele plecate și ridicați mâna. Așadar, Îl primiți cu toții. Toți cei aflați la altar au ridicat mâna. Mulțumesc Domnului pentru aceasta.

Acum pot să vă numesc creștini, credincioși, cetățeni împreună cu noi ai Împărăției, în Numele lui Isus Hristos.

Aș vrea să vă rog ceva. Este aici o cămăruță numită „sala de rugăciune”. Aș vrea să mergeți acolo până voi face o altă chemare la altar. Mergeți acolo și rugați-vă câteva minute. Îngenuncheați și spuneți: „Doamne, Isuse, Îți mulțumesc pentru că mi-ai mântuit sufletul.” Eu cred că Dumnezeu vă va umple chiar acolo cu Duhul Sfânt. Duceți-vă. Unul dintre frați vă va arăta drumul.

Oamenii aceștia L-au primit pe Hristos ca Mântuitor. Dacă este cineva care dorește botezul cu Duhul Sfânt, să vină în față, în timp ce vom cânta iarăși. Spuneți: „Frate Branham, de ani de zile tânjesc după Duhul Sfânt, dar încă nu L-am primit.”

Veniți aici, sus. Dacă mă credeți că sunt slujitorul lui Dumnezeu și dacă sunteți convinși că ceea ce vă spun este adevărul, veniți aici și dați-mi voie să mă rog pentru voi. Rugăciunea schimbă multe lucruri. Ea poate să facă dintr-un om o făptură nouă. Dacă sunteți aici, aș vrea să fiți sinceri, în timp ce vom cânta.

Stau pe malul turbure al Iordanului

Și privesc cu jind.

Câmpiile aurii ale Canaanului.

Acolo sunt bogățiile mele.

Eu mă îndrept spre Țara promisă.

(În Numele lui Hristos, îi chem în față pe toți cei care nu au Duhul Sfânt. Haideți aici.)

Cine vrea să vină cu mine?

Eu mă îndrept spre Țara promisă.

Oare aveți o inimă sinceră? Aceștia sunt singurii din toată clădirea, care nu au botezul cu Duhul Sfânt? Frate și soră cum poți ști că nu ai Duhul Sfânt? Cum poți să îi simți atingerea, și totuși să nu te ridici ca să ne rugăm pentru tine? Cum poți să aștepti vindecarea trupului, când sufletul tău nu este

vindecat de necredință și nu ai primit Duhul Sfânt? Cum ai putea primi vindecarea trupului? De ce nu vrei să veniți? Domnul vă cheamă.

Frați și surori, care L-ați primit pe Hristos ca Mântuitor, ați vrea să primiți și botezul cu Duhul Sfânt?

Câțiva dintre cei care au Duhul Sfânt, să vină aici să își pună mâinile peste oamenii aceștia, și ne vom ruga pentru ei. Haideți. Puneți-vă mâinile peste ei.

Câțiva frați predicatori care au Duhul Sfânt să vină aici, sus, ca să-și pună mâinile peste oamenii aceștia.

Domnul să te binecuvânteze, frate Gene. Haideți, fraților, veniți aici. Haideți să vă puneți mâinile peste acești oameni și să ne rugăm pentru ei. Vino, frate Fred. Haideți. Aleluia.

Tată ceresc, oamenii aceștia doresc să primească botezul cu Duhul Sfânt. Ei sunt sături de struguri și doresc să primească lapte și miere; doresc să meargă în țara făgăduită.

Frații și-au pus mâinile peste ei, Doamne, iar eu Te rog din toată inima, în Numele lui Isus Hristos, să le dai botezul cu Duhul Sfânt, Te rog, Doamne. Noi știm că rugăciunea făcută cu credință, poate face acest lucru, de aceea, îi încredințez în brațul Tău, în Numele lui Isus Hristos și spre slava lui Dumnezeu. Amin. Amin.

Toți cei care au nevoie de vindecare divină să ridice mâna. Cineva să-și pună mâinile peste ei. Puneți-vă mâinile unii peste alții. Noi ne îndreptăm spre Țara promisă, fiindcă am crezut orice făgăduință pe care ne-a dat-o Dumnezeu.

Tată ceresc, oamenii aceștia sunt ai Tăi. Eu îi las în seama Ta și Te rog să-i vindeci pe cei bolnavi și să-i umpli cu Duhul Sfânt pe cei care au nevoie de Tine, Doamne. Îi încredințez în brațul Tău, Doamne Dumnezeul nostru, Creatorul cerurilor și al pământului, în Numele lui Isus.

- Amin -